

AKO ZANECHAŤ VŠETKO?

Pohoršujúca požiadavka – čo presne znamená? – ako ju uskutočniť? – prečo? – naozaj stonásobne viac?

POŽIADAVKA

Ježiš hovorí: „*Veru, hovorím vám: Niet nikoho, kto by pre mňa a pre evanjelium opustil dom alebo bratov a sestry alebo matku a otca alebo deti, alebo polia,* ³⁰ *aby nedostal stonásobne viac; teraz, v tomto čase, domy, bratov, sestry, matky, deti i polia, hoci s prenasledovaním, a v budúcom veku večný život.*“ (Mk 10,29-30 SSV). To, čo nám znie v tomto výroku nereálne, až bláznivo a pohoršlivo, je ono „opustil“. Znamená to, že kresťan by sa mal prestať starať o rodinu, opustiť ženu a deti, ponechať ich napospas a ísť nejakou „službou Bohu“? To znie veľmi tvrdo a hodne nekresťansky.

Ak sa pozrieme do pôvodiny, zistíme, že naše slovo „opustil“ je prekladom gréckeho slova *afiémi*, ktoré značí poslať niečo preč, prepustiť niekoho na slobodu, dovoliť niekomu niečo, ponechať niečo tak,... Takže správne by veta mohla znieť nie „opustil dom, bratov,...“, ale skôr „pripustil, aby ho opustili dom, bratia,...“ – ten, kto opúšťa, teda nie je kresťan, ale tí ostatní a to ostatné!

Mimochodom, to isté slovo je v NZ použité aj na vyjadrenie *odpuštenia*: zriekam sa svojich očakávaní a nárokov voči tebe, preto sa už necítim ukrižovaný a nahnevaný, keď sa podľa nich nesprávaš a namiesto toho ti dovoľujem byť takým, akým si a milujem a prijímam ťa takého, aký si. Ani odpuštenie nie je o tom, že opustíme a zanecháme toho, komu sme odpustili, ale o tom, že ho „pustíme z reťaze“ našich nárokov a očakávaní, zriekneme sa ich a toho druhého tak „prepustíme na slobodu“ a milujeme ho slobodného.

USKUTOČNENIE

Ježišove slová by teda mohli znieť zhruba takto: „Kto pre mňa a pre evanjelium strpí dokonca aj to, aby ho opustila rodina, aby prišiel o dom, alebo o polia,... dostane stonásobne viac... atď.“ Toto je nakoniec aj myšlienka v paralelnom výroku Krista: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden.*“ (Mt 10,37 SSV) – čiže aby Kristus mal v našom živote vždy prednosť pred všetkým a vo všetkom, bez ohľadu na všetko, bez ohľadu na cenu. Aby Ježiš Kristus bol našou najväčšou láskou a časom dokonca jedinou láskou, ako hovorí Prikázanie: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, zo všetkých svojich síl a z celej svojej mysle...!*“ (Lk 10,27 SSV) a všetka ostatná naša láska k blížnym bude už tak len dôsledkom a ovocím tejto výlučnej lásky ku Kristovi, kedy *kvôli Nemu* a z lásky k Nemu milujeme tak, ako On a s Ním aj všetkých ľudí, až do úplnej krajnosti, dávajúcej život, podľa slov Jána: „*Aj my sme povinní dávať život za bratov.*“ (1 Jn 3,16 SSV). Veľmi dobre vyjadrila Krista ako motív tejto *nadprirodzenej* lásky k ľuďom, presahujúcej každú ľudskú mieru lásky, sv. Mária Goretti, keď na adresu svojho vraha povedala: „*Áno, z lásky k Ježišovi mu odpúšťam z celého srdca a v Nebi ho chcem mať pri sebe!*“.

ZDÔVODNENIE

Prečo je potrebná práve takáto výlučná láska? To už vieme, takže iba v krátkosti: pretože ona je životom Trojice. Byť spasený = byť zbožštený = žiť Boží život Trojice v spoločenstve

a blaženosti Trojice a to od nás vyžaduje milovať tak, ako miluje Trojica: Boh nás miluje celým svojim bytím a preto slovami Pavla: „*Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?*“ (Rim 8,32 SSV) – a preto aj my sme pozvaní vstúpiť do tohto vzťahu a takisto v rovnakej láske darovať Bohu celých seba, úplne všetko: „*kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho*“ (Mt 10,39 SSV).

Inými slovami, kresťanstvo nie je vzťahom Boha a Jeho uctievačov, ani Pána a Jeho sluhov, ale Ženícha a nevesty, ktorí sa v láske navzájom darujú tak úplne, že sa stávajú jedným-jediným telom, jedným bytím a tak účasťou na Bohu a v Bohu sa aj sama nevesta-človek stáva Bohom, stáva sa zbožštenou.

POTVRDENIE

Keď Matúš tieto Ježišove slová zaznamenával, ešte netušil, ako sa môžu splniť, hlavne ono „stonásobne“. My to už dnes vieme a dobrou ilustráciou je aj dnešný svätec, sv. Benedikt:

Bol talentovaný, pochádzal zo šľachtickej rodiny – ale ak by naplnil ambície svojich rodičov Euproba a Abundancie, dnes by sme asi ani nevedeli, že niekto taký niekedy vôbec žil.

Benedikt ale na Božie volanie najprv opustil všetko a začal žiť prísny životom askétu a pustovníka. Postupne sa ale okolo neho zhromažďovalo spoločenstvo podobne žijúcich a zmýšľajúcich ľudí. Benedikt z nich sformoval dvanásť menších spoločenstiev a nakoniec spoločne s nimi začal budovať centrum benediktínskeho sveta, veľký kláštor na Monte Cassine. Keď zomieral, mal toho naozaj „stonásobne viac“: dielo, ktoré postupne preniklo celú Európu, premenilo ju, pokresťančilo, vzdelávalo a kultivovalo. Na vrchole svojho rozkvetu mali benediktíni v Európe vraj až 37 000 rôznych ustanovizní: kláštorov, pustovní, ... Benedikt sa dodnes s úctou spomína ako otec Európy, otec Západnej civilizácie, ktorá by bez jeho diela asi nevznikla, alebo len omnoho ťažšie. Vskutku, za svojho života, v ktorom sa pre Krista zriekol všetkého, nakoniec mal stonásobne viac, než by kedy mal vo svojom rodnom šľachtickej sídle ako nejaký provinčný právnik...

A to je povzbudením a inšpiráciou aj pre nás, aby sme milovali a jednali podobne.

Váš Inky